

(Σάρα. Σαν κώλος. Κυριακή τόσες Αυγούστου 1978. Από-
γευμα. Εξωτερική θερμοκρασία 36°C. Θερμοκρασία σώματος
36,8°C.)

Το σπίτι δε φαινόταν. Κάποιος ή κάποια ή έπρεπε να βρεθεί ακρι-
βώς μπροστά του ή να ρωτήσει πού μένει η κυρία Σιάνου παρα-
καλώ;

«Ευχαριστώ».

Προχώρησα προς τα κει που μου έδειξε. Άμμος κολλούσε στα
πόδια μου για να φύγει σε μικρά αυλάκια (Σωτηροπούλου [1980]
1997, 15).

(Εντεκα και τριάντα. Ημέρα. Ηλιακές ακτίνες προς την ορθή γω-
νία. Κάποιο πρωί μεταξύ 20 και 25 Αυγούστου. Καιρικές συνθή-
κες απαράλλαχτες. Χρονικό διάστημα το αυτό. Ψυχική διάθεση
καμία.)

Είναι πρωί.

Αυτή μπαίνει τρέχοντας εγώ ρεμβάζω ανυποψίαστη αυτή
προλαβαίνει να πει σε ζητούν στο τηλέφωνο και λιποθυμά.

Επαναλάβετε τη σκηνή!

Είναι πρωί.

Αυτή μπαίνει ανυποψίαστη εγώ τρέχω ρεμβάζοντας αυτή με
ζητάει στο τηλέφωνο κι εγώ προλαβαίνω να λιποθυμήσω.

Επαναλάβετε τη σκηνή!

Είναι πρωί.

Αυτή ρεμβάζει στο τηλέφωνο εγώ προλαβαίνω ανυποψίαστη
αυτή μπαίνει να με ζητήσει και λιποθυμά τρέχοντας.

Οκέυ! Γυρίζουμε:

«Σε ζητούν στο τηλέφωνο».

«Ποιος είναι;»

«Κάποιος Κοσμόπουλος. Αντρέας Κοσμόπουλος».

[...]

Σάρα: Εμπρός.

Ψυχίατρος:

Σ: Αρκετά καλά.

Ψ:

Σ: Από αυτή την άποψη; Ίσως να είμαι και χάλια, δεν ξέρω.

Ψ:

Σ: Καμιά εικοσαριά μέρες ακόμα.

Ψ:

Σ: Μα δε θέλω να γυρίσω στην Αθήνα.

Ψ:

Σ: Καλά, θα το κανονίσουμε.

Ψ:

Σ: Μα αφού αισθάνομαι θαυμάσια σας λέω.

Ψ:

Σ: Ναι, παίρνω τα χάπια μου.

Ψ:

Σ: Όχι, δεν έχω σκοπό να ελαττώσω τις δόσεις.

Ψ:

Σ: Μα δεν είναι δυνατό να παίρνω τρία το πρωί. Θα κοιμάμαι συνέχεια.

Ψ:

Σ: Μα θέλω να γράψω εκείνο το βιβλίο.

Ψ:

Σ: Καμιά δεκαριά σελίδες, τίποτα το σπουδαίο.

[...] (Σωτηροπούλου [1980] 1997, 75, ο διάλογος συνεχίζεται με αυτή τη μορφή μέχρι και τη σελ. 80).

Τώρα που εσύ πια είσαι νεκρή για τα καλά, μπορώ να σ' εκμεταλλευτώ με μεγαλύτερη άνεση δεν πιστεύω πως είσαι κάπου ψηλά και με κοιτάξεις, δεν πιστεύω πως είσαι πουθενά· αυτό περιορίζει σημαντικά τις τύψεις μου. Θα μπορούσα να σε κάνω μια ταινία μεγάλου μήκους, όχι απαραίτητα έγχρωμη. Μα το στόρυ σου έχει τούτο το βασικό μειονέκτημα: Παίρνει δύσκολα το καλούπι κάποιου κινηματογραφικού είδους, ξεχειλίζει από παντού. Πού να ξέρω τι σου πηγαίνει πιο εφαρμοστά; Θα ήσουν πετυχημένη σαν αστυνομικό θρίλερ –αφήνοντας ανερμήνευτο το τελευταίο πλάνο με την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, την μπαλκονόπορτα που, καθώς θα την πλησιάζει η κάμερα, δεν θα μαθαίνουμε ποτέ αν την άνοιξες εσύ ή κάποιος άλλος. Αλλά δεν θα υστερούσες και σαν ψυχόδραμα –θα βρίσκαμε σίγουρα ένα κορίτσι με τη δικιά σου εκφραστικότητα– ή σαν κοσμοπολίτικη περιπέτεια πολιτικών προεκτάσεων –με μπόλικους μεγαλοαστούς αναρχικούς και λίγους φτωχούς πλην έντιμους μπάτσους– τέλος, σαν κοινωνικό ντοκουμέντο για τις βλαβερές συνέπειες των ναρκωτικών και της μπαρμποutiέρας.

Αστειεύομαι. Δεν έχω κεφάλαιο και είμαι άσχετος από κινηματογράφο. Εγώ μια ζωή θεατής, κι ούτε αυτό με συνέπεια. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να γράψω για σένα, κι όχι μόνο για σένα. Κι αυτό που κάνω, που έχω σκοπό να κάνω, είναι γελοίο. Θέλω να ξέρεις πως το ξέρω. Έχω πάψει από καιρό να θεωρώ τον εαυτό μου σοβαρό, επιφορτισμένο με τις μεγάλες απαντήσεις. Άλλωστε εσύ έδωσες τη μία απάντηση, την αποστομωτική (Τασόπουλος [1982] 1985, 7-8).

Στην άκρη του δρόμου (όπου ο φακός φτάνει με αργό τράβελινγκ, ενώ ακούγονται μονάχα τα τακούνια της Μαρίζας στο βρεγμένο λιθόστρωτο) ένας ηλικιωμένος υπάλληλος του Δήμου, τυλιγμένος στη γαλαζωπή ομίχλη του πρωινού, επιχειρεί να σβήσει με κόπο και τον τελευταίο φανοστάτη (Σφακιανάκης 1984, 56).

Το σινεμά άδειο. Κάτσαμε μπροστά, μετά την μέση. Χαλίκι κάτω και στους τοίχους πρασινάδα. Έκανε ζέστη κι ακουγόντουσαν τζιτζίκια. Πήγα κι έφερα κόκα κόλες. Είπαμε πως κερνάω εγώ. Ύστερα σβήσανε τα φώτα και βούλιαξα στην καρέκλα, το παραμύθι άρχισε. Ήτανε μέρα ακόμα κι εικόνα ξασπρισμένη, τα γράμματα να φαίνονται με το ζόρι, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Να μπω στο έργο και να τα ξεχάσω όλα. Οι τύποι που παίζανε ήτανε τρεις. Δύο μεγάλοι κι ένας πιτσιρικάς. Κάνανε ληστείες κι ήτανε κύριοι. Ο πιτσιρικάς είχε τσιμπηθεί μ' ένα αγοροκόριτσο που γύρναγε μονίμως με μια κόκα κόλα στο χέρι, αλλά εκείνη είχε κατεβάσει μούτρα κι έκανε πως δεν τον θέλει. Λες κι έπαιζε η Μαίρη. Με τη μόνη διαφορά πως στο τέλος τα φτιάξανε. [...] Στην τελευταία σκηνή, μας έδειξε τ' αγοροκόριτσο σ' ένα τρένο με την κοιλιά φουσκωμένη. Απέναντί της καθότανε μια γυναίκα κι έλεγε για την ληστεία που γράφανε οι εφημερίδες. Τους ξέρω κάτι τέτοιους, είπε τ' αγοροκόριτσο. Έπρεπε να τους πιάνουνε και να τους καθαρίζουνε. Όχι να τους αφήνουνε και να γυρνάνε ελεύθεροι. Έσφιγγε την κοιλιά της κι η εικόνα πάγωσε, ανάφανε τα φώτα. Δεν το περίμενα αυτό. Τέτοια κακία. Πέταξα το τσιγάρο και το 'λιωσα, τα χαλίκια σκορπίσανε μπροστά μου (Ραπτόπουλος 2003, 410-414).